

Вагеник Б. Д.
здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Тимченко Л.М.
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ІНДУСЬКЕ ПРАВОНАСТУПНИЦТВО В СІМЕЙНИХ ПРАВОВІДНОСИН

«Правонаступництво в індусів регулюється Законом про індуське правонаступництво 1956 року [3], воно засноване на загальному правонаступництві за основним принципом спорідненості, яке означає перевагу спадкоємця на основі близькості». Наступність здійснюється на основі близькості відносин. Закон про правонаступництво між штатами стосується питань про те, хто є спадкоємцями, які правила переваги між відносинами, яким чином розподіляється майно в разі наявності більш одного спадкоємця і так далі. Intestate в основному означає смерть без волі. Ця воля має першорядне значення, так як вона вирішує, як і кому буде передана власність. Правонаступництво, в сенсі розділу або перерозподілу власності колишнього власника, в сучасних правових системах підпорядковується багатьом правилам. Такі правила можуть ґрунтуватися на волі померлої людини. Наступність має на увазі акт проходження за подіями, об'єктами, місцями в ряду.

Правонаступництво, в сенсі розділу або перерозподілу власності колишнього власника, в сучасних правових системах підпорядковується багатьом правилам. Такі правила можуть ґрунтуватися на волі померлої людини. Проте, існують випадки, коли воля не може бути виражена, і, в кінцевому рахунку, повинні існувати деякі широко прийняті правила, за якими власність повинна переходити на спадкоємців. «Однак не може бути ніяких сумнівів в тому, що ці правила у першу чергу є характеристиками соціальних умов, в яких жила ця людина. Вони представляють точку зору суспільства в цілому на те, яким повинен бути нормальний шлях наступності в перерозподілі власності після смерті громадянина [1].

Індуси керувалися шастріческімі і звичайними законами, які варіювалися від регіону до регіону, а іноді і в одному і тому ж регіоні в залежності від касти. Оскільки країна величезна, а комунікації та соціальні взаємодії в ми-

нулому були важкими, це призвело до різноманітності законів. Отже, і в питаннях правонаступництва існували різні школи, такі як Даябхага в Бенгалії і прилеглих районах; Маюха в Бомбеї, конкав і Гуджарат і Марумақкатаям або Намбудрі в Кералі Митакшара в інших частинах Індії з невеликими варіаціями. «Безліч законів про спадкування в Індії, різноманітних за своєю природою, через їх різне походження.

Жінка в об'єднаній індуїстській сім'ї, що складається з чоловіка та жінки, має право на прожиток, але контроль і володіння майном не наділяють її. Жодна жінка не є членом копарсенарії в законі Митакшара. В рамках системи Митакшара спільна сімейна власність переходить в результаті виживання всередині копарсенарія [2].

За загальним праву «законність - це статус дитини, яка народжена від батьків, які перебувають у законному шлюбі між собою, або хто народився невдовзі після того, як шлюб батьків закінчується розлученням. Як в канонічному, так і в цивільному законодавстві потомство передбачуваних шлюбів вважалось законним». На противагу законності термін «байстріюк» використовувався для позначення «дитини, яка вважалась незаконною по загальному праву, якщо батьки не були одружені один з одним під час народження дитини, навіть якщо батьки були одружені пізніше [4].

До прийняття закону 1956 про правонаступництво індуїв байстріюк не мав частки в спадковій власності. Але після прийняття акта байстріюк не отримав достатніх прав. Він має право на частку майна свого батька тільки після його смерті. Незаконна дитина не має частки в копарсенарній власності в порівнянні з часткою законної дитини. Поправка, внесена парламентом, практично не дає такого ж права незаконнонародженій дитині, оскільки він не є частиною членів, які мають частку в копарсенарній власності.

Основна причина, по якій закон про правонаступництво не був успішним тільки тому, що в ньому не порушувалися права байстріюка. Незаконна дитина в процесі правонаступництва не має влади над власністю свого батька. Дитина має право на володіння майном свого батька тільки в тому випадку, якщо його батько помирає. У справі «Раджа Джоґендра Бхупаті Хурри Чундун Махапатра проти Нитьяунда Мансінґх і Анр» були факти про те, що раджа був шудри і помер, залишивши після себе законного сина, позашлюбного сина, законну дочку і трьох вдів. Законний син помер, і питання полягало в тому, чи зможе незаконний син успадковувати власність раджі. Таємна рада постановила, що позашлюбний син має право успадковувати Раджа в результаті виживання. З цієї справи дуже ясно, що не було такого положення, що байстріюк обов'язково отримає майно. У цьому випадку після смерті законної дитини майно було передано незаконній дитині, оскільки іншого спадкоємця цього майна не було. Але, порівнюючи період до і після прийняття закону про правонаступництво, більш ранній закон про правонаступництво не дозволяв незаконнонародженій дитині не мати права голосу в власності свого батька, навіть якщо його батько помирає без громадянства,

але тепер після розгляду стану невинності введено в дію і виправлено, що дитині тепер дозволено мати право на утримання свого батька, якщо його батько помирає на власний розсуд. Гур Нарайн Дас і Анр. v. GurTahalDas&Ors., Лава, до складу якої входять суддя Фазл Алі і суддя Бозе, погодилася з принципом, викладеним у справі Веллайяппи Четто, і доповнила його, заявивши про деякі усталені принципи: що позашлюбний син не набуває при народженні будь-якої частки в майні свого батька і тому не може вимагати розділу проти свого батька за життя останнього. Але після смерті його батька позашлюбний син стає співучасником окремого майна батька разом з законним сином (дітьми) з правом виживання і має право на примусове розділення проти законного сина (ів) і на поділ між законним і незаконнонародженим сином.

Проаналізувавши розділ 16 (3) Закону про індуїстські шлюби 1955 року, стає абсолютно очевидним, що змінений розділ передбачає, що такі байстрюки ніколи не матимуть права на «будь-яке право власності будь-якої особи, яка не є його батьком, якщо він не мав право на них, в силу своєї незаконності, до прийняття поправки». Обидві статті (1) і перегляд статті (2) статті 16 чітко вказують, що такі діти повинні бути законними. Якщо такі діти будуть оголошені законними, то вони не будуть піддаватися дискримінації і такі незаконні діти будуть нарівні з іншими законними дітьми, і вони будуть мати право на все майно своїх батьків, придбане ними самими або спадковим. Парламент відповідно до розділу 16, призначеним для усунення сорому, яка властива такій дитині, народилася і позбавлена такого недійсного шлюбу, така дитина буде позбавлена статусу законної дитини. Коли поправка була внесена в 1976 році, парламент вніс статтю 16 в Закон про шлюб індуїстів 1955 року. У цій секції незаконнонародженій дитині було присвоєно статус, рівний законному дитині. Це те, що необхідно зробити в розділах 16 (1) і (2) Закону. Але парламент знав про наслідки такого статусу, присвоєного незаконнонародженій дитині, коли це також зробило б вплив на іншу людину, який жодним чином не несе відповідальності за народження такої дитини.

Закон 1956 про правонаступництво індуїстів і Закон про шлюб індуїстів 1955 роки не захищали права і інтереси байстрюка, оскільки це був акт, спрямований на розподіл власності між об'єднаними індуїстськими сім'ями на рівний та законний. Хоча це пояснює всі права, які має законна дитина, але коли мова йде про право байстрюка, в ньому йдеться лише про те, що він має право тільки спадкової власності. В індуїстському правонаступництві проводиться відмінність між законним і незаконнонародженою дитиною. Незаконна дитина не отримує частку, рівну частці законної дитини. Infact вони також не вважаються частиною Сорарсенару. Парламент при прийнятті закону повинен переконатися, що він відповідає основним фундаментальним правам, наданим їх громадянам. Цим актом парламент не дотримується принципів рівності та справедливості. Завдяки цьому акту парламент зробив спробу ліквідувати дискримінацію. Стан байстрюка покращився, і були

надані певні права. Ця таканеобхідна поправка повністю змінила їхню позицію. Але тепер, коли ми дивимося на акт, ми виявляємо деякі серйозні лакуни. Необхідно внести подальші зміни. Я твердо переконаний, що стосовно правонаступництва має бути рівне ставлення до законних і незаконнонароджених дітей. Там не повинно бути місця для будь-якої дискримінації. Таким чином, акт також буде в гармонії з основними принципами права. Право на рівність також буде забезпечено.

На нашу думку, було б дуже важливо, щоб така класифікація законних і незаконних взагалі не проводилася. Не можна розбивати дітей на законних чи байстрюків, тому що, поки маленькі діти піддаються стигматизації і їм дозволено страждати, в цьому світі немає справжнього кохання. Ми повинні дотримуватися прагматичного правового підходу і вжити заходів, щоб в наших дітей склалось гарне майбутнє.

І.Горячева А.М. Женщины Индии: социально-культурные и политические проблемы. Индия сегодня. М. 2015.С.273

Бондаренко К. І.
здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Поліщук М. Г.
кандидат юридичних наук.
доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РИМСЬКИЙ ШЛЮБ

«Сім'я починається зі шлюбу. Римські Юристи приділяли багато уваги правовим питанням шлюбних відносин, вивчивши та проаналізувавши, дали відповідні оцінки їх різновидам. Давньоримське суспільство намагається ідеалізувати сім'ю. Римські юристи досить ідеалістично визначали шлюб. В часи рабовласницької держави дружина ніколи не займала рівного з чоловіком становища. Вона завжди знаходилася в залежності від батька, чоловіка, брата, опікуна тощо. І тут вже йдеться про правову нерівність.

Дослідження римського шлюбу започаткували італійські вчені-